

כִּי אָמַר ה' שִׁמְרוּ מִשְׁפָּט וְעֹשׂוּ צְדָקָה כִּי רַחוּבָה יְשׁוּעָתִי לְבָאֹר וְצִדְקָתִי לְהַגְלִיל * לְהוֹצִיא מִמִּכְבִּים מ"פִּנְקֶס בֵּית דִּין" או לְשִׁמּוֹעַ הַשִּׁיעוּרִים מ"קוֹל בֵּית דִּין" 262.3634 (951)

בס"ד, יום ד' לסדר 'ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם' תשפ"א לפ"ק.

שלום וברכה לכבוד הדיינים שליט"א חברי ביד"צ '0000000 000'.

הנני להבהיר בזה הנימוקים שאמרתי לפניכם בבי"ד ביום ב' העל"ט, בנידון '0000000 – 0000000', מדוע שהנני מעמיד עצמי על 'דין גמור' בהנוגע ל'תביעת גט', וגם ארחיב פה הדברים בתוספת נופך קצת על מה שאמרתי שם.

א. הנה מה שהבתי דין התחילו לאחרונה להוציא 'פסק [ייעוץ] לגרש', על הסמך שהבעל חתם שט"ב על 'תביעת גט' וכדלקמן (אות ב'), הוא מכשול גדול הפוסל את הגט ב'מעושה', דהרי אף אם הבעל 'התחייב עצמו לגרש מרצון עצמו', יש דיעה ברמ"א (סי' קל"ד, ס"ד): דפוסל הגט, מחמת ה'חשש' דשמא 'נתחרט' מהתחייבותו, אבל כשהביע להדיא 'שמתחרט' מודים כו"ע דהגט פסול, וכמש"כ ריטב"א (סי' קפ"ח), מבי"ט (ח"ב סי' קל"ח), מהרשד"ם (סי' ס"ג), מהרח"ש (מודעא ואונס), מכתב מאליהו (שער ז', סי' כ'), אורים גדולים (לימוד פ"ו), בית יהודה (עייאש סי' כ"ט), בי"מ (סי' קל"ד, ס"ד), הגר"ם צילך, ורעק"א (שו"ת רעק"א גריינמאן, סי' כ"ט), משכנ"י (סי' ל"ח, ד"ה הא', וד"ה וכן מצאתי. וסי' ל"ט סוף אות י"ד. וסי' מ"א אות כ"א) בשם ריטב"א ומרדכי ורביצ"א, [הובא בפת"ש (סי' קל"ד סק"ו)], נודע בשערים (ח"א סי' ג', אות ג'), עונג יו"ט (סי' קס"ח), ברכת רצ"ה (סי' קכ"ד, ד"ה אחרי), ערוה"ש (סי' קל"ד, סעיפים: כ"ג, כ"ו – ל'), עי"ש.

ואם כ"ז הוא אף ב'התחייבות עצמי' לגרש מבלי שום 'לחץ חיצוני', דמ"מ אם 'נתחרט' מזה נפסל הגט לכו"ע, א"כ כש"כ כש'התחייבות' הבעל [ע"י 'חתימת שט"ב'] לציית לבי"ד לגרש, נעשה 'בהכרח' ע"י 'הזמנה' [ראיוס סירוב' אם לא יחתום], אעכו"כ דכל 'לחץ לגרש' שמטילים עליו אח"כ על סמך זה ש'חתם שט"ב', הוי 'כפיה' גמורה לכו"ע. ומהאי טעמא כבר כתב באוריין תליתאי (סי' קי"ג) שאין חותמין שט"ב על 'תביעת גט' [אף כשהבעל הוא התובע לגרש, והאשה רוצית בשלום, מחשש גט בעל כרחה' עי"ש, וא"כ כש"כ וק"ו בגוונא דלהיפך: שהבעל רוצה בשלום, די"ב משום פסול ד'מעושה' מה"ת].

ואין שום ראיה מאותן שאכן נהגו מאז להחתים שט"ב בדו"ד שבין איש לאשתו, [אף דמסתמא היתה בנוסח הרגיל 'בין לדין ובין לפשר'], משום דכל חשט"ב ל"ה מוסב רק על עניני ד'ממונא' שביניהם, אבל 'נתינת גט' לא הזכירו 'בכתב' כלל, לא בתוך ה'הזמנה' וב'שט"ב', וכש"כ דלא בה'פסק דין' [אף לא בתור 'ייעוץ' או 'חוות דעת'], דע"ז ל"ש לדון רק 'דין גמור', וכן נהגו הבתי דין בדור הקודם [וגם בדורינו עד לפני כעשרים שנה], ואם נבדוק ב'פסקי דינים' מבתי דין ממחנינו מדור הקודם, בודאי יתברר: שלא כתבו מעולם אף 'ייעוץ להבעל שיגרש'... אדרבה נתיי ספר וניחזי, ונראה אם כנים אנחנו בזה או לא.

וסיפר לי זקן אחד, שהיה נוכח בד"ת בשנת תשל"ב אצל ה'הגה"צ מטאריטקאו וצ"ל, והנידון היה: 'תביעת גט' על סמך טענת 'חוסר גבו"א' מה שהבעל 'הודה' בה. ו'פסק' ב'דיבור' בלבד: דאם הבעל 'יסכים לגרש', אז יתנו לו צד האשה עשרת אלפים דולר [שהיה 'הון רב' בימים ההם], והדבר היחיד מה שהעלה 'בכתב' היה רק: 'רשימה' מן ה'מתנות' מה שכל צד חייב להחזיר לצד השני לכשיהיה גט, וגם שם לא הזכיר ענין ה'גט' כלל, רק 'רשימה' של ה'חפצים' בלבד [לזכרון' מה להביא] ולא יותר מזה כלל. הרי לנו דלמרות דכשהבעל מודה שא"ל גבו"א, יש 'חיוב גט' לכו"ע, ומחלוקת הפוסקים הוא רק: אם 'מותר לכופו', ועכ"ז נזהר שלא פסק 'חיוב גט' אפילו ב'על פה', [כנראה דחשש לדברי הפוסקים דמקודם צריכין לנסות כמה שנים ברפואות], ואף 'פסק' הנ"ל [ש'אם יגרש' אז יקבל סכום הנ"ל], ג"כ לא העלה 'בכתב' כלל, [כדי שלא יוכלו להפיצה ברבים, כאילו ש'דעת הבי"ד' שיגרש, מדהוי 'כפיה' וכו"ל, כנראה דחשש להדיעה דאסור לכוף אף בכ"ה ג].

ב. והנה מה שהבתי דין ממחנינו התחילו לשנות לאחרונה 'לכתוב' בפס"ד [על סמך חתימת הבעל שט"ב]: ש'מייעצים' [או 'ממליצים' או 'מחווים דעתם'] שיגרש', אף ב'מאס עלי', למרות דבכ"ה ג' ליכא אף 'מצוה', וכש"כ דלא 'חיוב' לגרש כלל, וכמש"כ הראשונים: ד'מותר לענגה לעולם', וכ"כ הח"מ (סי' ע"ז, סוס"ק י"ז). זהו צמח זר שנשתררב אצלם מפוקרי ה'רבנות' שהתחילו בזה לפני כששים שנה, דרבותינו לא עשו כן מעולם משום דפשיטא דהוי מכשול גדול לפסלנות הגט הניתן תחת 'לחץ' זה, ובפרט כהיום שכל 'כתב' יכול להגיע בכל העולם ברגע כמימריה, ודאי דהוי בגדר 'הפחדה לבזיון' להכריחו עי"ז לגרש, מה שפוסל הגט לכו"ע מדין 'בזיון', עי' רשב"א (ח"ו סי' שי"ד) [שכ"כ אפילו בכשהודה ב'חוסר גבו"א', דלמרות ש'חייב לגרש מן הדין, מ"מ 'בזיון' הוי 'כפיה' ופוסל גם בכ"ה ג' עי"ש, והובא דבריו ברדב"ז (ח"ד, סי' קי"ח), ב"י (סי' קנ"ד, אות ז'), רמ"א (דמה"א, שם), מהר"ם גאוויון (סי' מ"ב), הגם שאול (ח"א, סי' ה'), וכ"כ רשב"ש (סי' של"ט), מהרשד"ם (יו"ד, סי' קל"ב), וחזו"א (סי' ק"ח, אות י"ב). וא"כ כש"כ וק"ו ב'מאס עלי' דהבעל פטור מלגרש לכו"ע, ודאי דח"ו להביאו למצב שייאלץ לגרש [על סמך 'חתימתו שט"ב באונס'..] מכח ה'לחץ' ד'הפחדה' מ'בזיון'.

והדבר מובן לכל הולך ישר, דאם היו כוונת הבי"ד באמת רק ל'עצה' בלבד, אז היו נותנים להבעל 'עצה' זו ב'בעל פה' ו'בצענה', דהרי אין שום הגיון בדבר ליתן 'עצה בכתב ליד האשה', בו בזמן שה'עצה' מופנה 'להבעל'... זולת בכוונה הבולט והניכר: [להפחידו בזה] שתוכל להפיצו ברבים, ומי שמכחיש זאת הוא שקרן הרוצה להכחיש את השמש בצהריים, ועכ"פ כיון שרבותינו לא עשו כן מעולם, הרי כללא הוא ד'כל המשנה ידו על התחתונה'. וד"ז נתאשר במילואה מ'פסק חוות דעת שיגרש בדרכי נועם' [בנידון פ.ל.] שיצא מ'התאחדות הרבנים' וכשהבעל לא רצה התחילו לרודפו ב'הזמנות לאסיפות רבנים', ובי"ד בלעסקי' הוציאו עליו 'סירוב' על שלא ציית לעצת ההתאחדות... וצד האשה הפיצו ברחובות כתב ה'עצה' וה'סירוב' עם 'תמונת הבעל' [ואביו, וגם אסרו להאב ליכנס לביהמ"ד], ואין אנו זקוקין ל'ראיה' חזקה מזה, דפרי ביאושים ד'התחכמות'

על רבותינו, ליתן 'פסק ייעוץ' לגרש בכתב, הוי 'מכשול' נורא. [ומה שאחד הדיינים הגיב ד'בזיון האב' אינו פוסל, הוא טעות דהסכמת רוב פוסקים ובראשם הרשב"א (מיוחסות, סי' רמ"ג): שאכן פוסל הגט, וכ"כ הבית מאיר (סי' קל"ד, ס"ד), ע"ש]. בקיצור לא 'אני' הוא ש'שינה', אלא ה'בתי דין' הם מי ש'שינו' לאחרונה: ליתן ביד האשה 'פסק עצה לגרש' בכתב, דבר שלא עשו רבותינו מעולם, ומקורה מריפורמי ה'רבנות' שהתחמק אצלנו בלא יודעין, דפשוט שזה פוסל את הגט לכו"ע וכו"ל.

ג. ומה ששאל אותי הראב"ד שליט"א, דמאחר שהרמ"א (סי' ע"ז, ס"ב) כתב [כשיש לה 'אמתלא מבוררת' על ה'מאיסות' אין כופין אותה להיות אצלו], [וגם בנוסף: דאסור לאדם לעמוד גלמוד], א"כ מדוע לא יהא רשאי להבי"ד 'לייעץ' להבעל ש'יגרש' - כשהו 'טובתו' לפי שיקול דעתם. התשובה ע"ז פשוט מאוד - מג' פנים. חדא דודאי ש'ייעוץ' אמיתי כמשמעה: דהיינו לומר להבעל ב'בעל פה' ו'בצנעה': ש'עצה טובה' לו שיגרש, אין בכך שום חשש, [בתנאי שהאמת הוא כך: שזהו 'טובתו', דאל"כ הרי עוברים בל"ת דלפנ"ע במתן 'עצה שאינה הוגנת' בשביל טובת עצמם]. אבל דא עקא: דמ'עצה' שבדיבור, ועד ל'הטלת לחץ' על ידי 'ייעוץ' בכתב שיגרש' מה 'שנותנים ביד האשה', יש 'מרחק' גדול, דזה משנה הענין מן הקצה אל הקצה, דנתהפך מ'ייעוץ' ל'לחץ', ומ'היתר' ל'איסור' גמור, דהר"ז 'פוסל את הגט' במוחלט מדין 'כפיה דבזיון', המשאיר את האשה 'אשת איש' גמורה, ובניה משני 'ממזרים' עד סוף כל הדורות וכו"ל (אותיות א' ו'). [ולאור כ"ז נדהמתי על מה שאמר לבסוף: דאף כשהשט"ב הוא על 'דין גמור' אכתי יכולים הבי"ד 'ליתן עצה שיגרש', דאם כוונתו 'בכתב ביד האשה', הלא הגם ד'יכול אתה' - אבל 'אינך רשאי' וכו"ל, וא"כ ההכרח להתנות בשט"ב: ד'מתן עצה בכתב' מבטל תוקפה].

שנית, דהלא 'סברא' שלו - י"ל גם לאידך גיסא, דבמקום לומר 'להבעל': דמכיון ש'אינה חייבת להיות עמו' - לכן 'מייעצים' לו 'בכתב' לגרשה - למרות שאינו חייב בדבר, הרי יכולים לומר 'להאשה': דמכיון ש'אינו חייב לגרשה' - לכן 'מייעצים' לה 'בכתב' לשלום - למרות שאינה חייבת בכך.. ועתה כיון שה'סברות' הם 'שקולים' לכאן ולכאן, ניחזי אנן דדרך הב' הוא הישרה ע"פ 'דעת תוה"ק' [וגם ע"פ 'שכל הישר'], דמלבד דאחוז גדול מהפירושים היו חוזרים לשלום כשה'מורדות' לא היה להם סיכוי לקבל גט בנקל כ"כ, [וכדחזינן דטרם שהתחילו לשנות מרבותינו ולהוציא 'פסק ייעוץ' לגרש', היו רוב רובם של ה'פירושים' חוזרים ל'שלום'. וכ"כ הפוסקים דעכבת מתן גט גורם לשלום, עי' מהרי"ק (חדשות סי' כ"ג), יכין ובוועז (ח"א, סי' ק"ל), מהרח"ש (ח"א, סי' ע"ט), חת"ס (ח"ב, סי' ס"ב), שד"ח (אסיפת דינים מע' גט, סי' א' סוף אות ד').] הרי גם יש בדרך הזה משום 'הצלת נפשות' בגשם וברוח 'לכולם', ומאידך אין שום 'חשש איסור' בדבר. משא"כ הדרך הא' החדש: ל'ייעץ' בכתב לגרש', הרי בעוד שזהו הריסת נפשם של כולם ב'גשם' וב'רוח', ובפרט לה'ילדים' האומללים שהם ה'קרבות' העקריים, הלא גם יש בזה משום המכשול ד'אשת איש' ו'ממזרות' וכו"ל (אותיות א' ו'). וא"כ מדוע הולכים 'תמיד' בתר איפכא מדע"ת, [ולא כמש"א הראב"ד: דשוקלים בכ"פ 'לפי המצב'], דהרי מעולם לא החליטו כדרך הב': לכתוב 'פס"ד ייעוץ' לשלום, [ונמצא דזהו 'התחכמות כללי' על דעת: דמותר לעכב ממנה גט לעולם], וזהו טענה חזקה הנוקב ויורד עד לתהום שאין עליה שום תשובה, [זולת: ד'נגיעת הביזנעס' מסמא את עיניהם במח"כ], וברור שיתבעו מהם ד"ז לעת"ל, ולא יועיל האמתלא: דאם 'אנחנו' לא נעש כן, אז יעשו כן 'אחרים', דאז יהיו האחרים ה'מכשילים' כמש"כ הפוסקים דאף אם נמצאים 'מושיטים אחרים', אם הם 'ישראלים' אז מי ש'מושיט בפועל' הוא עובר בלפנ"ע, הגם דל"ה כ'תרי עברי דנהרא'.

ושלישית, דהרי במקום שהביא 'ראיה' לדבריו - משם 'תברא', דהלא שפתי הרמ"א (שם) ברור מללו: 'ואין כופין אותה לגרש' - ולא אותה להיות אצלו עכ"ל, זאת אומרת בבירור: דלמרות ש'אין כופין אותה להיות עמו' - עכ"ז 'אין כופין אותה לגרש'. ואטו לא ידע הרמ"א דאינו יאות להבעל להשאיר גלמוד, ושיכול לצאת מזה כמה מכשולות, והכי לא הבין שאינו 'פראקטיש', ומדוע לא כתב ש'פסקו' לו 'עצה לגרש' ויתנוה ביד האשה... ועל כרחך חזינן מזה שרבינו הרמ"א הבין בדעת תורה שלו: שה'חורבא' היוצא מזה, מדהוי 'כפיה דבזיון' שלא כדין וכו"ל (אותיות א' ו'), הוא גדול הרבה יותר מן החורבא היוצא מהיותם בפירוד, [ובזה הסביר השם אריה (סי' ס"ו) מה ש'פסק' רעק"א, במי שאשתו זנתה עליו ברצון, ומחמת 'נקמה' לא רצה לגרשה למרות ש'נאסרה עליו', אלא שנפרד ממנה, ועכ"ז אסר לכופו לגרש, ע"ש]. וכל הפוסקים הבינו כן בפשיטות, דהלא דברי רמ"א הללו כבר מבררין בבי מדרשא יותר מד' מאות וחמישים שנים, ועכ"ז לא כתב שום פוסק על סמך דבריו: דב'מאס' עלי' יכתבו 'פסק עצה לגרש' ויתנוה ביד האשה, אדרבה כל הפוסקים כתבו: ש'מותר לו לעכב ממנה גט לעולם' וכו"ל (אות ב'). הרי דלא התחשבו כלל עם 'חששות' הנ"ל, ופשוט דזה אינו משום ש'לא עלתה על דעתם' מה שכל בר בי רב דחד יומא יודע, אלא משום שהבינו ד'ללחץ' על הבעל שיגרש', הוי 'חורבא דהתרת אשת איש לעלמא שלא כדין', והוא חמור הרבה יותר מחששות אלו [וכמש"כ הרא"ש (כתובות פ"ה, סי' ל"ו) ועוד: דאף החשש ש'תצא לתרבות רעה' אינו משנה דין זה], עד שבאו מתחכמי פוקרי ה'רבנות' וחדשו 'חומרא לקולא' זו, ובתי דין ממחינו שותו ממימיהם הרעים.

ד. מה שהציעו הבי"ד: שיפסקו באופן ד'פשר קרוב לדין', במחכ"ת אין לזה שום הגיון, דזה לא שייך רק ב'ממונא', ד'פשרה' הוא ויתור 'חצי' מהזכות שע"פ דין, ו'פשר קרוב לדין' הוא ויתור 'שליש' מהזכות שע"פ דין כמבואר בפוסקים, וזה הרי ל"ש כלל ב'תביעת גט', דאטו יכולים לגרש אשה 'למחצה' או ל'שליש'. ועוד דבשלמא ב'דיני ממונות', מה שהבעלי דין מסכימים ל'פשר', הוא משום שאינם יודעין מי שיזכה ע"פ 'דין גמור', לכן מוטב להם לוותר קצת מלהפסיד הכל, [ואיה"נ דבע"ד היודע בודאי שינצח ב'דין', כגון שיש לו ראיות ברורות בשטר, לא יסכים על 'פשר' שאינו עומד רק להפסיד על ידה, וח"ו לכופו ע"ז דהוי 'גזול' גמור], משא"כ בהנוגע ל'תביעת גט' הוא להיפך הגמור מזה: דהרי הבעל יודע שע"פ 'דין' א"א לחייבו לגרש [ביותר מצ"ט אחוז מהנידונים], וא"כ למה יסכים ל'פשר', ובפרט בדל"ש וכו"ל ותוצאותיה הוא: שיוכרח

'לגרש' ולהפסיד 'הכל', וא"כ מה זו טענה: ש'יסכים לפשר', כלומר שיהיה 'שוטה' לאבד בידים את 'כל' זכויותיו שע"פ דין גמור'. ומה שאמר אחד הדיינים: דשייך 'פשרה' על 'סכום הממון' שיתנו לו בעבור מתן הגט, זה אינו 'פשרה' ממין הטענה, דהרי אינו תובע 'ממון' רק 'אשתו', והוי כמו שמכריחים לאדם לחתוך את רגליו ויתנו לו 'שכר' כך וכך, האם זה 'פשרה' ייקרא, הלא הוא רוצה ב'רגליו' ולא ב'ממון']. בקיצור הצעת הבי"ד לפסוק 'פשר קרוב לדין' מופרך משני פנים, חדא דלמה יסכים לאבד עי"ז 'זכות ברור' שיש לו להלכה: שאינו חייב לגרש, ועוד דהרי ל"ש במציאות גירושין למחצה ולשליש, וא"כ הצעת 'פשר' הוא 'שקר', דבאמת מציעים לו: 'שיסכים להפסיד הכל'. ואיך רוצים לתפוס החבל בשני ראשין: דמצד אחד 'מכריחין' אותו לחתום שט"ב כאילו ל'פשר', ומצד השני 'מקפחין' אותו מהכל' ע"י 'פסק שיגרש'..., ואין להם שום כח להלכה להכריח עליו את דעתם שבניגוד להלכה, ובפרט כשלא קבלם עליו עדיין בשט"ב. [שונה מדור הקודם שלא ניצלו הבי"ד חתימת הבעל 'לפשר' רק על החלק ד'ממונא', ונזהרו מאוד שלא להזכיר כלל ענין ד'מתן גט' בהפסק וכו"ל (אות א)].

ה. מה ששאלו אותי הבי"ד: 'אם אני רוצה לתקן את העולם', [הגם שכל יהודי 'מחוייב' בזה מדין 'ערבות' שנכרתו עליה אלפי רבבות כריתת בריתות כמבואר בגמרא (סוטה ל"ז ע"ב) ובתוס' (שם ד"ה אמר), אבל גם בלא"ה] פשוט, שהנני מחוייב להגן בנאמנות על זכותי הבע"ד מי ששכר אותי, וחלילה לי לבגוד בו ולמעול בתפקידי שלא להגן על זכויותיו, ולהיות 'גולן' ח"ו, וזהו הטעם מדוע שעמדתי על 'דין גמור' בנוגע ל'תביעת גט', כי רוב הבעלים אינם יודעים שלאחרונה מסתיימים 'כל' הד"ת שעל 'תביעת גט' עם פסק [ייעוץ] 'לגרש', ונמצא דהסכמתם על 'פשרה' הוא 'מחילה בטעות', דהרי אין זה 'פשרה' כלל כנ"ל (אות ד'). וגם פשוט וברור שהבעל אינו חייב לבא לבי"ד כדי לקבל 'עצות', ואין כח לבי"ד להזמין לבא לפניו בעבור זה, כי מי שרוצה ב'עצות' יכול לילך לג' רועי בקר, וכל הכח שיש להבי"ד להכריח את ה'נתבע' לבא לפניו הוא רק על 'דין תורה', ואין להם שום כח כלל להכריחו להסכים על 'פשר', וממילא פשוט דיש להבעל הזכות להעמיד עצמו על 'דין גמור', ובפרט כהיום לאחר שהבתי דין 'שינו' מדרכי רבותינו, ונקטו ב'מהלך חדש': להוציא תמיד 'פסק' [ייעוץ בכתב] לגרש, ומאידך גיסא לא נתנו מעולם פסק [ייעוץ בכתב] לשלום, 'א"כ הרי ה'פסק דין' ידוע מראש אף טרם התחלת הדיון: ש'גרש', ונמצא דמה שמכריחים עליו 'הוצאות' ועגמ"נ הוא 'רמאות' ו'גזילה'. בקיצור בעל שנתבע על גט, והוא מוכן לציית ל'דין גמור', אלא שה'בי"ד אינם רוצים ליתנה לו, אינו 'סרבן' כלל, ואם מוציאים עליו 'סירוב' בשביל ש'הם ממאנים ליתנה לו', הוי 'הוצאת שם רע' גמור, ואין להם כפרה עולמית ע"ז, [מלבד שמכשילים האשה והנושאה ב'אשת איש' ו'ממזרות'].

ו. ומה ששאלו אותי הבי"ד כ"פ: דהייתכן שאני רוצה 'להשתלט עליהם' ו'להגביל כוחם'. הנני מוכרח להשיב ע"ז: דבמחכ"ת השאלה הוא להיפך: ד'הייתכן שהבי"ד רוצים להשתלט על הבעל - בכח יותר חזק ממה שתוה"ק העניק והרשה להם, דהלא אפילו 'בי"ד קבוע' אין להם הכח להכריח על בע"ד שיסכים ל'פשר' [אפילו פשרה אמיתית דל"ש רק בד"מ וכו"ל (אות ד)], וכמבואר בחו"מ (סי' י"ב, ס"ב), [ולדעת הרבה פוסקים, אף 'איסור' יש בדבר שהבי"ד יציעו להם שיבכרו 'פשר' יותר מ'דין' ואכמ"ל]. וכש"כ הבתי דין כאן בניו יארק, שכולם הם בגדר 'בי"ד שאינם קבועים' [וכמש"כ אג"מ (חו"מ ח"ב, סי' ג'), בית אב"י (ח"ג סי' קנ"ו, אות ב'. וח"ה סי' קנ"ד, אות ג'), ויען דוד (ח"ג, סי' ק"ז)], וכל כוחם לשלוח 'הזמנות' הוא רק מדין המבואר בשו"ע (חו"מ סי' ג', ס"א): דכל שלשה נקראים בי"ד ואפילו הדיינות, והם דנים את האדם בעל כרחו, והטעם שתיקנו כן הסבירו הפוסקים, כדי שלא יהא עולם הפקר במקום שאין בי"ד קבוע, וכמובן דכל כוחם 'לחייב לציית לדבריהם', הוא רק מדין 'קיבלו עליהו' - ע"י הכח מה שהבע"ד מעניקים להם ב'שט"ב'. וא"כ ברגע שרצונם 'להכריח' על הבעל דין 'שיקבלו עליהם' בשט"ב 'פשרה', ע"י איום ב'סירוב' [או 'היתר ערכאות'] מה שאף 'בי"ד קבוע' אין להם הכח לזה וכו"ל], ודאי דזה לא הוי בגדר 'קיבלו עליהו' כלל, רק פשוט 'השתלטות בכח הזרוע' - שבניגוד 'להלכה' הברורה.

ואם כל זה הוא אף ב'דיני ממונות', כש"כ ב'דיני אישות' ובפרט ב'תביעת גט', דמהוה כ"פ 'דיני נפשות' ממש, ולא עוד אלא דגם פתיך ביה 'איסורא דאשת איש' ע"י כל 'לחץ' כלשהו על הבעל למתן גט, אעכו"כ שאין להם הכח 'להכריח' עליו שיסכים ל'פשרה' - אף אם לו היה שייך 'פשרה' בזה, וק"ו ב"ב של ק"ו דל"ש בזה 'פשרה' כלל וכו"ל (אות ד'). ומעתה הרי השאלה בולט מאוד: דמהו ההסבר שבדבר - אפילו מצד השכל, ש'הבעל יוותר כליל על כל תביעתו' [מה שמכנים בשם 'פשרה'...], דא"כ למה בא לבי"ד ואינו מגרשה, בידעו מן המציאות הגלוי: שבדאי יוציאו עליו על סמך זה 'פסק לגרש' - לו יהא בתור 'ייעוץ', כמו שעושים 'תמיד' לאחרונה, אם לא משום שיודע: שע"פ 'דין גמור' - א"א לחייבו לגרש ברוב רובם של המקרים, וא"כ מהו ההגיון שבדבר: ללחוץ עליו שיניח את 'כל' זכויותיו על קרן הצבי, ושיהיה בגדר 'שוטה המאבד מה שיש לו', מלבד ה'חורבא' היוצא מ'כפיה' הפוסל לכו"ע וכו"ל (אותיות א' וב'). ובזה סרה גם מענת כמה דיינים: ש'יראים לפסוק דין גמור', דהרבה יותר יש להם לירא מליתן בכתב 'פסק עצה לגרש', מ'לדון דין גמור', דלעולם פסקו כן בנוגע ל'תביעת גט'.

בקיצור: אני רוצה 'להשתלט' [ח"ו] על הבי"ד, רק כתפקידי 'להגן על זכויות הבעל המגיעים לו ע"פ הלכה שלא יקופח מהם', הנני מוכרח לעמוד על 'דין גמור', [כמובן דזה אינו סוגר הדלת שלא יסכים אי פעם מד"ע לאיזה 'פשר', אבל ח"ו 'להכריחו' ע"ז], והקושיא הוא להיפך 'מדוע ישתלטו הבי"ד על הבעל באופן שהתוה"ק לא הרשה להם', [וגם הוי 'סתירה מיניה וביה': ש'יסכים' ש'יכריחו' אותו לגרש, דא"כ 'למה' בא לבי"ד], מלבד ה'מכשולים' הגדולים ד'אשת איש' ו'ממזרות'.

מכל הנך טעמי א"א לי לוותר בשו"א על 'דין גמור' [ובתנאי: 'בלי מתן עצות בכתב'], והנני מסיים בבקשת מוטו אם יצאתי מגדר הנימוס, מכח ה'הכרח' ד'והייתם נקיים', הכו"ח בכבוד כיאות וקראוי. 0000 0000 0000000, טוען מצד הבעל